

Nieuwsbrief - STAB OGR Updates

Nummer 1, 2026

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:11274](#) 22-12-2025

Verzoek handhaving, maatwerkvoorschriften/Maasdriel

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2025:4979](#) 02-12-2025

Omgevingsvergunning/Minister van Infrastructuur en Waterstaat

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2025:5078](#) 11-11-2025

Handhaving/De Fryske Marren

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:12636](#) 27-10-2025

Handhaving/Molenlanden

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:23376](#) 21-10-2025

Handhaving/Molenlanden

RECHTSPRAAK

Verzoek handhaving, maatwerkvoorschriften/Maasdriel

Overlast van vliegen ten gevolge van veehouderij, mest naar buiten gespoeld bij schoonmaakwerkzaamheden, geen schending van de zorgplicht uit het Activiteitenbesluit.

Casus

Eiseres heeft in mei 2023 bij het college van burgemeester en wethouders van Maasdriel een handhavingsverzoek ingediend, waarin zij ook verzoekt de maatwerkvoorschriften die voorheen onder de Hinderwetvergunning waren opgenomen voor de melkveehouderij, opnieuw te stellen. De afstand van de woning van eiseres tot de melkveehouderij bedraagt ongeveer 15 meter. In het handhavingsverzoek wijst eiseres op de overlast die wordt ervaren door vliegen en ratten afkomstig van de melkveehouderij. Op 7 juni 2023 heeft een onaangekondigde controle door de toezichthouder plaatsgevonden. De toezichthouder heeft aangegeven dat hij een overtreding van artikel 2.1, eerste lid, en artikel 2.1, tweede lid, onder m, van het Activiteitenbesluit heeft geconstateerd. In het controlerapport staat dat er drijfmest aan de zijde van de oprit op de roosters stond en naar buiten over de oprit liep en dat er veel vliegen in de stal zaten. Tijdens een opvolgende controle door de ODR op 8 juni 2023 is geconstateerd dat de overtreding was beëindigd: de mestkelder was leeggemaakt en de stal schoongemaakt. Bij besluit van 25 oktober 2023 is de eerdere toewijzing van het handhavingsverzoek ingetrokken en alsnog afgewezen. Dit besluit is gebaseerd op een telefoongesprek van 13 september 2023 tussen de handhavingsjurist en de derde-partij. Volgens deze toelichting zou het geconstateerde mestoverschot berusten op een vergissing: de mest die uit de stallen liep, was niet veroorzaakt door een mestoverschot, maar doordat de stallen waren schoongemaakt met een hogedrukreiniger, waardoor mest naar buiten was gespoeld.

Rechtsvragen

1. Is er sprake van een overtreding?
2. Was het college bevoegd om maatwerkvoorschriften op te leggen?

3. Heeft het college dit in redelijkheid kunnen weigeren?

Uitspraak

1. De rechtbank stelt vast dat niet meer met zekerheid kan worden vastgesteld of op 7 juni 2023 sprake was van een overtreding van artikel 2.1, eerste lid, en artikel 2.1, tweede lid, onder m, van het Activiteitenbesluit. Uit het controlerapport blijkt dat er al langere tijd wordt geklaagd over stank, vliegen en ongedierte afkomstig van de melkveehouderij van de derdepartij. Tijdens de controle op 7 juni 2023 heeft de toezichthouder waargenomen dat er drijfmest aan de zijde van de oprit op de roosters stond en naar buiten over de oprit liep. Daarnaast heeft de toezichthouder opgemerkt dat er veel vliegen in de stal aanwezig waren. Op 8 juni 2023 heeft de toezichthouder opnieuw een controle uitgevoerd en geconstateerd dat de mestkelder leeg was en de stal was schoongemaakt. Het college heeft op basis van een telefoongesprek van 13 september 2023 tussen de handhavingsjurist van de ODR en de derdepartij geconcludeerd dat het mestoverschot zou berusten op een vergissing. De mest die uit de stallen liep, zou niet zijn veroorzaakt door een mestoverschot, maar doordat de stallen waren schoongemaakt met een hogedrukreiniger, waardoor mest naar buiten is gespoeld. Op grond van het Activiteitenbesluit heeft de derdepartij een zorgplicht en moet hij zorgen voor een goede staat van onderhoud van de inrichting. De rechtbank oordeelt dat wanneer gedurende korte tijd mest buiten de stallen ligt die door schoonmaakwerkzaamheden naar buiten is gespoeld maar daarna weer wordt opgeruimd, geen sprake is van een overtreding van de zorgplicht. De rechtbank kan echter niet meer nagaan wat de oorzaak was van de drijfmest die uit de stallen liep en hoe lang deze buiten de stallen heeft gelegen. Uit het controlerapport van een dag later blijkt in ieder geval dat de mest tijdens de tweede controle was opgeruimd en dat er geen sprake was van een mestoverschot in de mestkelders. Wat betreft de waargenomen vliegen in de stal op 7 juni 2023 is de rechtbank het eens met het oordeel van het college dat het enkele gegeven dat er vliegen zijn waargenomen nog niet maakt dat sprake is van een overtreding van de zorgplicht uit het Activiteitenbesluit. Het is in de regel gebruikelijk dat in een stal waar vee wordt gehouden vliegen aanwezig zijn.

2. De stelling van het college dat het geen wettelijke grondslag heeft om maatwerkvoorschriften te stellen, is onjuist. Het college is immers op grond van artikel 2.1, vierde lid, van het Activiteitenbesluit bevoegd om met betrekking tot de in het eerste lid bedoelde verplichting maatwerkvoorschriften te stellen, voor zover het betreffende aspect niet bij of krachtens dit besluit uitputtend is geregeld. Er zijn geen uitputtende regels in het Activiteitenbesluit die betrekking hebben op het stallen van vee. Het opslaan van drijfmest is echter wél uitputtend geregeld in paragraaf 3.4.6. Op grond van artikel 3.51, twaalfde lid, kunnen, indien blijkt dat geurhinder een aanvaardbaar niveau overschrijdt, uitsluitend

maatwerkvoorschriften worden gesteld over de situering van het mestbassin, het afdekken van het mestbassin en de frequentie en het tijdstip van de aan- en afvoer van de opgeslagen drijfmest en het digestaat. Artikel 3.51, twaalfde lid, is ook van toepassing op een mestkelder. Voor de opslag van drijfmest in een mestkelder bestaat daarom geen mogelijkheid om maatwerkvoorschriften te stellen, anders dan over de frequentie en het tijdstip van de aan- en afvoer van de opgeslagen drijfmest.

Eiseres wenst dat in de maatwerkvoorschriften de opslag van mest op het erf van april tot en met september wordt verboden, wat onder meer inhoudt dat er in die periode geen mest in de mestkelder mag worden opgeslagen. Dit valt buiten de mogelijkheden die artikel 3.51, twaalfde lid biedt voor het stellen van maatwerkvoorschriften. Daarnaast is niet gebleken dat er sprake is van geurhinder die een aanvaardbaar niveau overschrijdt, waardoor de grondslag voor het stellen van maatwerkvoorschriften ontbreekt. De rechtbank is van oordeel dat het college daarom alleen de mogelijkheid heeft om maatwerkvoorschriften te stellen over het moment waarop het vee op stal mag staan.

3. Het bevoegd gezag, in dit geval het college, komt beleidsruimte toe bij de beantwoording van de vraag of het gebruik zal maken van de bevoegdheid om maatwerkvoorschriften te stellen. Uit de toelichting bij het Activiteitenbesluit volgt dat de wetgever ervan uitgaat dat, gezien de specifieke werkingssfeer van het instrument maatwerkvoorschrift, het gebruik van dit instrument tot bijzondere en incidentele gevallen beperkt zal blijven. Indien een aspect al uitputtend is geregeld in het Activiteitenbesluit, is het niet mogelijk om nog maatwerkvoorschriften te stellen. Van een uitputtende regeling is sprake indien er ten aanzien van een omschreven situatie of activiteit een limitatieve opsomming is opgenomen met eisen of voorschriften.

(...)

De rechtbank merkt op dat ook zonder maatwerkvoorschriften op grond van het Activiteitenbesluit handhavend kan worden opgetreden tegen vliegenoverlast. Het college heeft dit ter zitting bevestigd en aangegeven de melkveehouderij regelmatig te zullen blijven controleren en handhaven wanneer daartoe aanleiding bestaat. Omdat het gebruik van maatwerkvoorschriften beperkt moet blijven tot bijzondere en incidentele gevallen, en het college duidelijk heeft gemaakt dat het toezicht scherp zal worden uitgevoerd, is de rechtbank van oordeel dat maatwerkvoorschriften in dit geval niet passend zijn. Bovendien is niet aangetoond dat de vliegen op het erf van eiseres rechtstreeks te herleiden zijn tot de bedrijfsactiviteiten van de melkveehouderij. De rechtbank zal het motiveringsgebrek daarom met toepassing van artikel 6:22 Awb passeren, omdat aannemelijk is dat eiseres door dit

gebrek niet in haar belangen is geschaad.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 22-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:11274

Zaaknummer: AWB - 24 _ 1209

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 Activiteitenbesluit, 2.1 lid 2 onder m Activiteitenbesluit en 2.1 lid 4 Activiteitenbesluit

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Minister van Infrastructuur en Waterstaat

KRW-toetsing omgevingsvergunning. onder de Omgevingswet. Niet aannemelijk gemaakt dat er geen sprake is van een (tijdelijke) achteruitgang van de waterkwaliteit. Schorsing van de omgevingsvergunning.

Casus

De minister heeft bij het bestreden besluit van 19 september 2025 een omgevingsvergunning verleend aan vergunninghoudster voor het gebruikmaken van de stortputten van Rijkswaterstaat in het Lauwersmeer voor het toepassen van baggerspecie na baggerwerkzaamheden in het Reitdiep tussen Groningen en Zoutkamp.

Verzoeksters betogen dat het Lauwersmeer een oppervlaktewaterlichaam in de zin van de Kaderrichtlijn Water (KRW) is. Daarmee rust in de visie van verzoeksters op de minister als bevoegd gezag de dwingende verplichting om op grond van artikel 8.84, derde en vijfde lid, van het Bkl en artikel 4, eerste lid, van de KRW te toetsen of de aangevraagde activiteit geen verslechtering van de huidige toestand veroorzaakt, en de realisatie van de KRW-doelen vóór 2027 niet in gevaar brengt.

Naar de mening van verzoeksters ontbreekt een dergelijke toets en eventuele motivering omtrent de toepassing van een uitzonderingsgrond in het bestreden besluit. Door deze toetsing achterwege te laten, heeft de minister volgens verzoeksters gehandeld in strijd met artikel 8.84, derde en vijfde lid, van het Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) en daarmee ook met het achteruitgangsverbod en de verbeterdoelstelling van artikel 4, eerste lid, aanhef en onder a, van de KRW.

De minister stelt zich op het standpunt dat hij geen waterkwaliteitsbeheerder ten aanzien van het Lauwersmeer is en daarmee geen bevoegd gezag is voor de beoordeling van de waterkwaliteitsaspecten. Voor zover de activiteit gevolgen heeft voor de chemische en ecologische kwaliteit van watersystemen, zijn die gevolgen in ieder geval getoetst door het

waterschap Noorderzijlvest (het waterschap), aldus de minister. Deze beoordeling heeft volgens de minister plaatsgevonden bij de behandeling van een melding die namens vergunninghoudster op 11 april 2025 bij het waterschap is gedaan.

Rechtsvraag

In deze uitspraak beoordeelt de voorzieningenrechter het verzoek om voorlopige voorziening tegen de verleende omgevingsvergunning voor het gebruikmaken van de stortputten van Rijkswaterstaat in het Lauwersmeer voor het toepassen van baggerspecie door vergunninghoudster.

Uitspraak

Onder de Omgevingswet (Ow) komen de doelstellingen uit de Kaderrichtlijn Water (KRW) aan de orde in het kader van de omgevingsvergunning voor bepaalde wateractiviteiten (vergunningplichtige beperkingengebiedactiviteiten, lozingsactiviteiten, stortingsactiviteiten op zee of wateronttrekkingsactiviteiten). De beoordelingsregels voor de vergunning voor deze activiteiten zijn neergelegd in het Bkl. De doelstellingen uit – het voorheen geldende – artikel 2.1 van de Waterwet zijn daarbij één op één terug te vinden in artikel 8.84, eerste lid, van het Bkl. In dat artikel is bepaald dat een omgevingsvergunning enkel verleend wordt als de activiteit verenigbaar is met de aldaar genoemde belangen. In het tweede lid van artikel 8.84 van het Bkl is daarnaast opgenomen dat bij de beoordeling van de aanvraag rekening wordt gehouden met de waterbeheerprogramma's, regionale waterprogramma's, stroomgebiedsbeheerplannen, overstromingsrisicobeheerplannen en het nationale waterprogramma, die betrekking hebben op het betreffende krw-oppervlaktewaterlichaam (een oppervlaktewaterlichaam als bedoeld in de KRW).

Uit vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRvS) volgt dat artikel 6.21 van de Waterwet een limitatieve opsomming kent van weigeringsgronden. Een eventuele weigering van de aangevraagde watervergunning is alleen mogelijk als de aanvraag niet verenigbaar is met de doelstellingen die worden genoemd in artikel 2.1, eerste lid, van de Waterwet.

Een verschil met de voorheen geldende Waterwet is dat het vereiste van een goede toestand van het oppervlaktewater respectievelijk een goed ecologisch potentieel en goede chemische toestand van het oppervlaktewater onder de Ow expliciet opgenomen is in artikel 8.84, derde lid, van het Bkl. Het verlenen van de omgevingsvergunning mag er op grond van dat artikel – voor zover hier relevant – in ieder geval niet toe leiden dat a) niet wordt voldaan aan de omgevingswaarden, bedoeld in de artikelen 2.10, eerste lid, van het Bkl en 2.11, eerste lid, van het Bkl; b) een goed ecologisch potentieel als bedoeld in artikel 2.12, eerste lid, van het Bkl niet

wordt bereikt; en c) een minder strenge doelstelling dan de gestelde omgevingswaarden en het goed ecologisch potentieel als bedoeld in artikel 2.17, tweede lid, aanhef en onder d, van het Bkl niet wordt bereikt. De omgevingswaarden uit artikel 2.10, eerste lid, van het Bkl en artikel 2.11, eerste lid, van het Bkl zien daarbij op het vereiste van een goede chemische en ecologische toestand van het oppervlaktewaterlichaam. Van een goede chemische toestand is sprake als voldaan wordt aan de eisen opgenomen in bijlage III bij het Bkl. Van een goede ecologische toestand is daarnaast sprake als de relevante kwaliteitselementen voldoen aan de definitie van een goede ecologische toestand zoals opgenomen in bijlage V bij de KRW.

Uit het Wezer-arrest van het HvJ volgt dat lidstaten, behoudens indien een afwijking wordt toegestaan op basis van leden vijf en zeven van artikel 4 van de KRW, hun goedkeuring voor een project moeten weigeren wanneer dat project een achteruitgang van de toestand van een oppervlaktewaterlichaam teweeg kan brengen. In het Wezer-arrest oordeelt het HvJ dat niet iedere verslechtering van de waterkwaliteit een achteruitgang is. Er is pas sprake van een 'achteruitgang van de toestand' van een oppervlaktewaterlichaam wanneer de toestand van minstens één van de kwaliteitselementen van bijlage V van de KRW één klasse achteruitgaat, bijvoorbeeld van goed naar matig. Wanneer het kwaliteitselement zich al in de laagste klasse bevindt, is iedere verslechtering een achteruitgang van de toestand.

Uit het arrest van 5 mei 2022 van het HvJ volgt dat de KRW met zich brengt dat een lidstaat verplicht is om ook tijdelijke achteruitgang te vermijden. Uit artikel 4, zesde lid, van de KRW volgt immers alleen de mogelijkheid van tijdelijke afwijking op basis van strikte voorwaarden. Het HvJ oordeelt in dit arrest dat de Uniewetgever een autonome status toekent aan de verplichting om achteruitgang te voorkomen, dat de drempel waarboven er sprake is van niet-nakoming van de verplichting om achteruitgang te voorkomen zo laag mogelijk moet zijn (Wezer-arrest) en dat de Europese beginselen, zoals het voorzorgsbeginsel, het beginsel van preventief handelen en het beginsel dat milieuaantastingen aan de bron moeten worden bestreden, in acht moeten worden genomen.

De voorzieningenrechter is van oordeel dat niet is gebleken dat de minister bij het verlenen van de omgevingsvergunning voor een beperkingengebiedactiviteit getoetst heeft aan artikel 8:84, eerste lid, aanhef en onder b, van het Bkl. Uit het bestreden besluit blijkt dat de minister is afgegaan op de beoordeling van de ingediende melding door het waterschap, terwijl gemachtigde Posthuma ter zitting heeft erkend dat hij niet de bij het waterschap ingediende melding en de onderliggende stukken in de beoordeling heeft betrokken. In zoverre lijkt de motivering van het bestreden besluit in tegenspraak met de hiervoor genoemde verklaring ter zitting van de gemachtigde. Daar komt bij dat de bij het waterschap ingediende melding en de onderliggende stukken niet tot de door de minister ingediende gedingstukken behoren en ook niet op een andere wijze kenbaar zijn voor de

voorzieningenrechter en de overige partijen. Nog daargelaten dat het waterschap op grond van de Waterschapsverordening Noorderzijlvest eigen taken en bevoegdheden heeft, laat dit onverlet dat de minister bevoegd was tot het verlenen van de omgevingsvergunning voor een beperkingengebiedactiviteit voor het storten van baggerspecie in de stortputten van het Lauwersmeer met inachtneming van de beoordelingsregels van artikel 8.84, eerste lid, in samenhang gelezen met artikel 8:84, derde lid, van het Bkl. Dat door de minister gesteld is dat uit de totstandkomingsgeschiedenis van de Ow blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de bepalingen van de Waterwet beleidsneutraal om te zetten, maakt dit naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet anders. Uit de voorgaande overwegingen volgt dat er in zoverre een motiveringsgebrek kleeft aan het bestreden besluit, zoals door de gemachtigde Slaafs ter zitting ook is erkend.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 02-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2025:4979

Zaaknummer: LEE 25/4443

Wetsartikelen: 8.84 Bkl, 2.10 Bkl, 2.11 Bkl en 2.17 Bkl

RECHTSPRAAK

Handhaving/Molenlanden

De rechtbank constateert dat het college ten onrechte heeft getoetst of het bouwen van de damwand in strijd is met de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo). Eiser is niet benadeeld, omdat de regeling onder de Omgevingswet gelijkkluidend is. De rechtbank passeert het gebrek.

Casus

Het college van burgemeester en wethouders van Katwijk (het college) heeft het handhavingsverzoek van eiser afgewezen. Eiser heeft het college gevraagd om handhavend op te treden, omdat bij de werkzaamheden in zijn straat een damwand is geplaatst, terwijl volgens de omgevingsvergunning wadi's zouden worden aangelegd.

Rechtsvragen

Heeft het college terecht getoetst of het bouwen van de damwand in strijd is met de Wabo (het oude recht)? En zo nee, bestaat dan aanleiding om dit gebrek te passeren?

Uitspraak

De rechtbank stelt ambtshalve vast dat het college heeft getoetst of het bouwen van de damwand in strijd is met de Wabo. Daarmee heeft het college miskend dat het had moeten toetsen of de activiteit in strijd is met de Omgevingswet. Dit omdat artikel 4.3 Invoeringswet Omgevingswet bepaalt dat op een aanvraag die is ingediend vóór 1 januari 2024 de Wabo van toepassing is en het handhavingsverzoek in dit geval is gedaan ná 1 januari 2024.

Dat het college aan de verkeerde regelgeving heeft getoetst, is een gebrek in het bestreden besluit. Eiser is door dit gebrek echter niet benadeeld, omdat artikel 2, onderdeel 13 van bijlage II van het Bor en artikel 2.29, onder k, van het Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) gelijkkluidend zijn. Dat het college niet aan de juiste regelgeving heeft getoetst, heeft daarom geen enkel gevolg gehad voor eiser. De rechtbank zal daarom geen gevolgen verbinden aan het

gebrek. De rechtbank passeert dit gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Awb.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 21-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:23376

Zaaknummer: SGR 24/6930

Wetsartikelen: 2 onderdeel 13 bijlage II Bor, 2.29 onder k Besluit bouwwerken leefomgeving en 6:22 Awb

RECHTSPRAAK

Handhaving/Molenlanden

De artikelen 1.6 en 1.7 van de Omgevingswet houden een algemene zorgplicht in om voldoende zorg te dragen voor de fysieke leefomgeving en om maatregelen te nemen om nadelige gevolgen voor de fysieke leefomgeving te voorkomen. De artikelen 7.4 en 7.15 van het Besluit bouwwerken leefomgeving houden een specifieke zorgplicht in om maatregelen te nemen wanneer werkzaamheden tot gevaar voor de gezondheid of veiligheid in de directe omgeving kunnen leiden. Het college heeft genoegzaam gemotiveerd waarom niet aannemelijk is dat sprake is van ernstige nadelige gevolgen voor de fysieke leefomgeving, dan wel van gevaar voor de gezondheid of veiligheid in de directe omgeving.

Casus

Het college van burgemeester en wethouders van Molenlanden (het college) heeft met het primaire besluit het verzoek van eiser om handhavend op te treden tegen de bouw van een transformatorhuisje ten behoeve van zonnepanelen, afgewezen. Met het bestreden besluit heeft het college onder overname van het advies van de bezwaarschriftencommissie het bezwaar van eiser tegen het primaire besluit ongegrond verklaard.

Eiser heeft beroep ingesteld tegen het bestreden besluit. Hij betoogt onder meer dat het college heeft miskend dat sprake is van schending van de zorgplicht, als bedoeld in de artikelen 1.6, 1.7 en 1.7a van de Omgevingswet en de artikelen 7.4 en 7.15 van het Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl). Volgens eiser is in dit verband niet relevant of de bouw- en heiwerkzaamheden vergunningvrij zijn. Het college heeft ten onrechte geen nader onderzoek gedaan naar de geluidbelasting en de scheurvorming ten gevolge van de heiwerkzaamheden en heeft evenmin onderzocht of de werkzaamheden konden worden uitgevoerd om een voor de omgeving minder belastende wijze. Aldus is geen toepassing gegeven aan de beste beschikbare technieken.

Rechtsvraag

Is sprake van schending van de zorgplicht uit de Omgevingswet en/of het Bbl?

Uitspraak

Eisers beroepsgrond dat er niet aan de zorgplicht als bedoeld in de door hem aangehaalde artikelen is voldaan, slaagt niet. De artikelen 1.6 en 1.7 van de Omgevingswet houden een algemene zorgplicht in om voldoende zorg te dragen voor de fysieke leefomgeving en om maatregelen te nemen om nadelige gevolgen voor de fysieke leefomgeving te voorkomen. De artikelen 7.4 en 7.15 van het Bbl houden een specifieke zorgplicht in om maatregelen te nemen wanneer werkzaamheden tot gevaar voor de gezondheid of veiligheid in de directe omgeving kunnen leiden. Naar het oordeel van de rechtbank heeft het college in het bestreden besluit genoegzaam gemotiveerd waarom niet aannemelijk is dat sprake is van ernstige nadelige gevolgen voor de fysieke leefomgeving, dan wel van gevaar voor de gezondheid of veiligheid in de directe omgeving. Daarbij heeft het college in aanmerking kunnen nemen dat een ambtenaar van de gemeente en een toezichthouder direct een controle hebben gehouden op de dag dat de werkzaamheden werden uitgevoerd en zij daarbij hebben geconstateerd dat de geluidsoverlast en trillingen minimaal waren, mede gelet op het feit dat er gebruik is gemaakt van een kleine heistelling voor stalenbuispalen met een licht valblok. De enkele stelling van eiser dat de zorgplicht in de door hem aangehaalde artikelen is geschonden ten gevolge van de uitgevoerde werkzaamheden is in dit verband onvoldoende om deze constatering onjuist te achten. Het college is terecht niet overgegaan tot handhavend optreden, omdat hij daartoe niet bevoegd was.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 27-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:12636

Zaaknummer: ROT 24/6664

Wetsartikelen: 1.6 Omgevingswet, 1.7 Omgevingswet, 1.7a Omgevingswet, 7.4 Besluit bouwwerken leefomgeving en 7.15 Besluit bouwwerken leefomgeving

RECHTSPRAAK

Handhaving/De Fryske Marren

Preventieve last onder dwangsom. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft het college van burgemeester en wethouders zich terecht op het standpunt gesteld dat de sport padel volgens het normale spraakgebruik niet valt aan te merken als fitnessstraining, conditietraining of vechtsport.

Casus

Het college van burgemeester en wethouders van De Fryske Marren (het college) heeft bij het primaire besluit een preventieve last onder dwangsom aan verzoekster opgelegd. Verzoekster is gelast om de gronden niet te (laten) gebruiken, in strijd met artikel 3.1 van het tijdelijke deel van het omgevingsplan voor padelactiviteiten, bij gebreke waarvan verzoekster een dwangsom van € 25.000 ineens verbeurt.

Verzoekster heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen. Zij betoogt onder meer dat het gebruik van de hal voor padelbanen past binnen de toegestane bedrijfsactiviteiten zoals beschreven in bijlage 1 van de planregels en dat er daarom geen sprake is van een overtreding van het omgevingsplan. In dit verband voert verzoekster aan dat uit het begrip sportschool in geen enkel opzicht blijkt waarom padel hier niet onder valt. Padel is in de visie van verzoekster immers ook een sport waarbij aan conditietraining wordt gewerkt. In normaal spraakgebruik omvat 'sportschool/fitnesscentrum' in de visie van verzoekster ook binnensportactiviteiten gericht op conditie en training. Padel is lichamelijke training met toestellen en oefeningen in een binnenruimte met een vergelijkbare ruimtelijke uitstraling als andere indoor sportvoorzieningen. Het gebruik van de padelbanen is in tijd, aantal spelers en ruimtelijke impact beperkt en past bij een moderne sportschoolformule, aldus verzoekster.

Het college is van mening dat de sport padel niet is aan te merken als fitnessstraining, conditietraining of vechtsport volgens het normale spraakgebruik, waardoor een gebouw met vier indoor padelbanen niet is aan te merken als fitnesscentrum of sportschool. Het feit dat

naast de padelbanen tevens fitnessapparaten worden geplaatst, maakt volgens het college niet dat de padelbanen onderdeel uitmaken van een fitnesscentrum/sportschool of daaraan ondergeschikt zijn. De aard, indeling en inrichting van het pand brengt volgens het college met zich dat wat betreft de ruimtelijke uitstraling de padelbanen niet als ondergeschikt kunnen worden aangemerkt.

Rechtsvragen

Is sprake van een overtreding? En was het college bevoegd om een preventieve last onder dwangsom op te leggen?

Uitspraak

Uit vaste jurisprudentie van de AbRvS volgt dat voor de betekenis van een begrip, bij gebrek aan aanknopingspunten in het bestemmingsplan en de plantoelichting, voor de wijze waarop een in het bestemmingsplan opgenomen begrip moet worden uitgelegd, aansluiting moet worden gezocht bij hetgeen in het algemeen spraakgebruik daaronder wordt verstaan. Zie bijvoorbeeld de uitspraak van 27 juli 2023 van de AbRvS, ECLI:NL:RVS:2023:3624. Daarbij mag de betekenis, zoals deze in Van Dale is gegeven, worden betrokken.

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft het college zich terecht op het standpunt gesteld dat de sport padel volgens het normale spraakgebruik niet valt aan te merken als fitnessstraining, conditietraining of vechtsport. Hierbij neemt de voorzieningenrechter in aanmerking dat padel gezien dient te worden als een racket- en balsport voor twee spelers of voor paren, waarbij een bal, gelijkend op een tennisbal met een racket over een net gespeeld wordt. Het wordt aangeduid als een mix tussen tennis en squash. Gelet hierop volgt de voorzieningenrechter verzoekster niet in haar betoog dat het gebruik van vier indoor padelbanen onder de bestemming 'Bedrijventerrein' valt.

De voorzieningenrechter overweegt daarbij dat, anders dan verzoekster stelt, voor de uitleg van deze planregel, gelet op de formulering, niet relevant is of de activiteit ruimtelijk vergelijkbaar is met de bedrijven zoals genoemd in de bijlage bij het bestemmingsplan. Hieruit volgt naar het oordeel van de voorzieningenrechter dat het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat er sprake is van een overtreding van een wettelijk voorschrift, zodat hij bevoegd was tot handhavend optreden.

De stelling van verzoekster dat een skischool op het bedrijventerrein gevestigd was en een yogaschool, leidt niet tot een ander oordeel. Het college heeft ter zitting toegelicht dat op die percelen een nadere aanduiding gold die dergelijke activiteiten mogelijk maken. Dat is door verzoekster niet gemotiveerd betwist.

Verder is de voorzieningenrechter van oordeel dat het college in dit geval bevoegd was om een preventieve last onder dwangsom aan verzoekster op te leggen. Hierbij neemt de voorzieningenrechter in aanmerking dat het college zich, gelet op de concrete mondelinge verklaring van verzoekster de indoor padelbanen op 13 oktober 2025 te openen en de promotie daarvan op sociale media, heeft kunnen concluderen dat sprake is van de vereiste aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid dat een nieuwe, nog niet gepleegde overtreding dreigt. Deze grond van verzoekster slaagt niet.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 11-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2025:5078

Zaaknummer: LEE 25/3693

Wetsartikelen: 5.1 lid 1 onder a Omgevingswet